

Arrest

nr. 146 974 van 3 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat STAES, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 13 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 30 september 2013 en op 5 januari 2015.

1.3. Op 19 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 januari 2015 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u op 28 augustus 1989 in Bagdad (Irak) geboren, u verbleef daar in de Jamia wijk. U bent een soenniet van Arabische origine. In 1997 verhuisde u met uw familie naar Libanon. Tot 2003 woonden jullie in het Bas vluchtelingenkamp te Sour. Van 2003 tot 3 maart 2011 woonde u in Sinaea (Sour). Vanaf uw huwelijk op 3 maart 2011 woonde u bij uw echtgenoot, W.(...) M.(...) (O.V. 6.935.386; CG 11/27209), in de Ramel wijk te Sour. In 2011 behaalde u tevens uw diploma Financiën en Bankwezen. In december 2010 had uw echtgenoot zijn auto uitgeleend aan zijn vriend M.(...) voor diens huwelijksfeest. Ze kregen een ongeluk waardoor M.(...) en zijn verloofde stierven. Rond 10 april 2011 werd uw echtgenoot beschoten door de broer van M.(...). Uw echtgenoot raakte niet gewond. Op 12 april 2011 verhuisde u met uw echtgenoot naar Gaziya. Op 26 december 2011 zijn jullie vertrokken uit Libanon. Jullie kwamen in België aan op 26 december 2013 en vroegen hier asiel aan op 27 december 2011. In 2013 werd jullie dochter A.(...) M.(...) (O.V. 6.935.386) hier geboren en bent u intussen zwanger van uw tweede kindje.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart van Palestijnse vluchteling (dd. 30/7/'11), uw diploma en puntenlijst en de inhoud van de vakken die u studeerde. Voorts legt u een kopie voor van een bewijs van de universiteit waarin staat dat u afstudeerde zonder een project voor te leggen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS-1, p.5, 12 en CGVS-2 p.2-3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U beroept zich immers op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, W.(...) M.(...) (O.V. 6.935.386; CG 11/27209). In zijn hoofdte werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in diens hoofdte.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden door de familie van uw vriend die met uw auto verongelukte. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen allerm minst overtuigen.

Vooreerst zijn er enkele **inconsistenties** te bemerken in uw verklaringen. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet dat u werd beschoten door de broers van M.(...). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vraag gesteld wordt door wie u werd beschoten, verklaart u in eerste instantie dat u dit niet weet. U zegt enkel dat u een van hen al samen had gezien met M.(...), niets meer en niets minder. Wanneer u er dan wordt mee geconfronteerd dat u bij de DVZ expliciet verklaarde dat het de broers van M.(...) waren die u beschoten, verklaart u plots dat de schutters tot zijn directe familie behoorden, dus zijn broers, neven en cetera. Bovendien beweert u dat ze tot Hezbollah behoren, iets waar u bij de DVZ ook geen melding van

maakte. U hiernaar gepeild, stelt u dat u aanvankelijk niet wist of ze van Hamas dan wel van Hezbollah waren en voegt u hier nog aan toe dat toen u naar hier kwam, u met zekerheid wist dat Hezbollah hierbij betrokken was (CGVS-1 p.11-12, 15). De vaststelling dat u uw verklaringen telkenmale aanpast kan, en doet hoeft geen betoog, niet overtuigen. U verklaart op een gegeven moment ook dat ze u zouden vervolgen omwille van het feit dat u soenniet bent (CGVS-1 p.15). Dit hebt u tevens niet vermeld bij de DVZ. Wanneer u op deze discrepantie wordt gewezen, geeft u geen verklaring voor deze incoherentie, u verklaart simpelweg dat u gezegd hebt dat u soenniet bent en dat de andere sjiieten waren (CGVS-1 p.15). Dit is echter niet terug te vinden in uw ingevulde vragenlijst. Bovendien vond uw eerste probleem pas plaats na het dodelijke ongeval (CGVS-1 p.11). U woonde uw hele leven al als soenniet in een door sjiieten gedomineerde regio, zonder problemen te ondervinden (CGVS-1 p.2-3). Dat u dus vervolgd zou worden omwille van uw religie, valt zeer te betwijfelen. Voorts verklaart u bij de DVZ ook dat uw ouders in Sour verbleven, terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart dat ze reeds, toen u nog in Libanon verbleef, u bij uw oom in Saïda kwamen vervoegen omdat uw vader bedreigd werd door Hezbollah, iets waarover u bij de DVZ tevens geen melding maakte (Verklaring punt 13; CGVS-1 p.4). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen die de kern van uw relaas betreffen, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U blijft ook zeer **vaag** wat betreft verschillende aspecten van uw relaas. Zo kunt u niet zeggen wat de volledige naam van de verongelukte verloofde van uw vriend M.(...) was. U slaagt er met moeite in zich haar voornaam te herinneren. Nochtans verklaart u zeer dicht bevriend geweest te zijn met M.(...). U beschouwde hem zelfs als een broer. Het is dan ook zeer bevreemdend dat het u zoveel moeite kost om zich de naam van zijn verloofde, die tevens in uw eigen auto stierf, te herinneren. U verklaart eveneens dat er in totaal acht personen in uw auto zaten tijdens het bewuste ongeluk. U slaagt er echter slechts in van één van de gewonden de voornaam te geven (CGVS-1 p.8, 10-11). Dat u daarenboven zelfs niet de moeite hebt genomen het door de politie opgestelde procesverbaal te lezen om zo meer te weten te komen over deze zaken, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen (CGVS-1 p.8). Ook weet u niet hoe de personen die u beschoten heetten, noch weet u wat hun precieze functie bij Hezbollah was (CGVS-1 p.12). Deze vaststelling wekt evenzo verbazing daar u aangeeft dat ze tot de intieme kring van M.(...), uw beste vriend, behoorden waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat u hieromtrent informatie zou hebben kunnen vergaren, informatie die toch niet onbelangrijk is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Dergelijke vaagheden versterken de reeds gerezen twijfels met betrekking tot geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat hoewel de familie van uw verongelukte vriend zelf verklaarde dat er niemand schuld had aan het ongeval, dat het gewoon het lot was, zo'n vier maanden later ineens toch iemand van de familie een wraakactie tegen u zou beginnen (CGVS-1 p.8-9, 11). Bevreemdend is ook dat u nog eens meer dan acht maanden na de beschieting in Libanon bleef wonen. U stelt weliswaar bij uw oom in Saïda te zijn ondergedoken (CGVS-1 p.3, 13), doch indien u werkelijk zou te vreezen hebben voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, kan worden aangenomen dat u eerder al stappen zou hebben ondernomen om het land te verlaten, temeer u dan ook nog eens stelt dat uw belagers banden hadden met Hezbollah. Dat u ervoor koos nog zolang in uw land te verblijven, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

U legt bovendien **geen bewijsstukken** voor die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. U legt immers enkel een proces-verbaal van het ongeval en foto's van uw beschadigde auto voor. Deze documenten bewijzen nog niet dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nadien zouden hebben plaatsgevonden. In het proces-verbaal wordt expliciet gezegd dat het om een banaal ongeval ging omwille van een nat wegdek en dat alle getuigen het hierover eens waren (zie verkorte vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat eender wie u als verantwoordelijk zou beschouwen en u daarom zou vervolgen.

Verder moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over uw **reis naar België**. U verklaart met een paspoort en per vliegtuig te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen of het paspoort dat u gebruikte echt of vals was. Evenmin kan uw echtgenote hieromtrent informatie verschaffen. U komt niet verder dan te stellen dat de smokkelaar dit regelde en u hem slechts diende te volgen (CGVS-1 p.7; CGVS-1 echtgenote p.6). Bovendien kunt u niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u hebt gevlogen, noch in welke luchthaven u bent geland (CGVS-1 p.16). Dit alles is weinig geloofwaardig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat de overige door u neergelegde **stukken** betreft, dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (dd. 18/3/09), een document van UNWRA, uw huwelijksakte en de vertaling ervan, de geboorteakte van uw dochter en een kopie van een document in verband met een erfeniskwestie en het inschrijvingsbewijs van uw auto. Deze documenten zeggen enkel iets over de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De verklaring van de persoon die u

hielp bij uw aankomst in België en diens identiteitskaart en uw Belgische documenten, meer bepaald de lidkaart van de vakbond, uw werkcontract, het attest van gezinssamenstelling, het attest van inburgering en het attest van opleiding bij de VDAB, voegen niets toe aan uw relaas, daar zij geen uitspraak doen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat de door u neergelegde **stukken** betreft, dient te worden opgemerkt dat ook deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier uw originele identiteitskaart van Palestijnse vluchteling (dd. 30/7/'11), uw diploma en puntenlijst en de inhoud van de vakken die u studeerde en een kopie van een bewijs van de universiteit waarin staat dat u afstudeerde zonder een project voor te leggen. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en studies, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen tijdens uw gehoren op het CGVS blijkt immers dat u nooit problemen hebt gekend met de Libanese autoriteiten. Behalve omwille van de problemen die uw echtgenoot zou hebben ondervonden, geeft u geen reden op waarom u niet naar Libanon zou kunnen terugkeren. U beweert op een gegeven moment wel dat u nooit tewerkgesteld zou kunnen worden bij een bank, ondanks het feit dat u hiervoor wel een diploma hebt, doch dit is niet voldoende om te spreken van een systematische en gegronde vrees in de zin van de Conventie (CGVS-1 p.12). Voorts kan worden opgemerkt dat uw echtgenoot werkte in Libanon (CGVS-1 echtgenoot p.6). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat jullie de financiële middelen hadden om zich buiten de UNRWA – kampen te vestigen (CGVS-1 p.2-3), alsook om het land te verlaten. Momenteel woont niemand van uw familie nog in een vluchtelingenkamp in

Libanon. Uw vader, moeder, broer en zussen wonen in Saida. Uw moeder is nog steeds tewerkgesteld als lerares bij een UNWRA-school. Uw vader heeft zijn werkzaamheden als distributeur stopgezet wegens zijn hoge leeftijd. Uw broer in Libanon studeert aan de universiteit (CGVS-2 p.2-3). Uw broers die buiten Libanon verblijven zijn allen onafhankelijk van UNWRA-steun (CGVS-2 p.4).

U haalt nog aan te vrezen voor ISIS (IS - Islamitische staat) bij een eventuele terugkeer naar Libanon (CGVS-2 p.3). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien is in februari 2015."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 55/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat zij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie daar zij het mandaatgebied van UNRWA heeft verlaten omdat zij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond. Verzoekster herhaalt haar vluchtmotieven, namelijk dat zij en haar echtgenoot vrezen te worden gedood door de familieleden van de verongelukte vriend van haar echtgenoot, die allen tot Hezbollah behoren.

Voorts stelt verzoekster dat er ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen sprake is van een systematische discriminatie en dat deze discriminatie een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag kan uitmaken. Er is immers sprake van vervolging indien de discriminatie substantieel nadelige gevolgen heeft voor de betrokken persoon, bijvoorbeeld op het vlak van de mogelijkheid om inkomen te verwerven, onderwijs te volgen, etc. Dit is volgens verzoekster duidelijk het geval voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon (M. Claes, "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische Asielprocedure", *T. Vreemd.* 2014, 64). Verzoekster meent dan ook dat zij aannemelijk maakt dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond, waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe heeft aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Vervolgens betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon en dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Verzoekster wijst erop dat uit de COI Focus "Libanon: leefomstandigheden van Palestijnen" van 29 januari 2014 blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht is verschoven naar de Syrische vluchtelingencrisis en dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van slechte kwaliteit en het is voor Palestijnse vluchtelingen veel moeilijker om werk te vinden. Dit leidt tot een leven

in onmenselijke of vernederende omstandigheden, aldus verzoekster, die uit hoger genoemde informatie besluit dat UNRWA dan ook faalt om Palestijnse vluchtelingen in Libanon bij te staan op een behoorlijke wijze.

Tot slot betwist verzoekster de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Zij benadrukt in dit verband dat uit rapporten van Amnesty International blijkt dat de Libanese autoriteiten het principe van non-refoulement niet respecteren, aangezien Palestijnse vluchtelingen afkomstig uit Syrië niet worden toegelaten in Libanon (stukken 3 en 4). Indien de staat van de gewone verblijfplaats, *in casu* Libanon, de terugkeer van de Palestijn verhindert, dient de betrokkene als vluchteling erkend te worden zonder individueel onderzoek op grond van artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie maar op grond van artikel 1 D (RvV 29 januari 2010, nr. 37.912).

Verzoekster besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat zij conform artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie niet langer de bijstand van de UNRWA kan verkrijgen om redenen onafhankelijk van haar wil en dat zij bijgevolg als vluchteling dient erkend te worden omdat zij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoekster dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden. Er bestaan immers zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekster verduidelijkt dat de gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog zich laten voelen in Libanon. Begin augustus 2014 deinde het Syrisch conflict voor het eerst significant uit naar Libanon. In oktober 2014 kwam de uitdeining van het Syrisch conflict in een verdere fase toen de Syrische extremistische groepering Jabhat al-Nusra voor het eerst Hezbollah-posten aanviel op Libanees grondgebied (stuk 5 p. 6). Terwijl de oorlog in Syrië voortduurt, kreunt Libanon onder de toevloed van Syrische vluchtelingen. Dit leidt uiteraard tot spanningen met de lokale bevolking. Indien men hier niet goed mee omgaat, dreigt er een nieuwe crisis uit te breken, die het fragiele Libanon, dat tussen 1975 en 1990 verscheurd werd door een bloedige burgeroorlog, in gevaar brengt. Er is voornamelijk toenemend geweld in de grensregio's met Syrië, maar ook in Zuid-Libanon vonden er gewapende incidenten plaats. Voor de eerste maal sedert de oorlog in 2006 waren er begin oktober 2014 vergeldingsacties tussen Hezbollah en Israël (stuk 6). Deze acties houden een enorm risico tot escalatie in (stuk 5 p. 23). Eind januari 2015 werden er tussen Israël en Hezbollah wederom wederzijdse aanvallen genoteerd (stukken 7 en 8). Dit wijst op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Zuid-Libanon (stuk 9), aldus verzoekster, die er tevens op wijst dat Buitenlandse Zaken aanbeveelt om reizen naar Zuid-Libanon te vermijden. Deze regio staat onder toezicht van UNIFIL. Personen die hier toch wensen heen te gaan, dienen dit op eigen risico te beslissen en moeten een speciale toestemming krijgen van het Libanese leger in Saida. In Sour is een verhoogde waakzaamheid geboden (stuk 10). In het Zuiden van Libanon, meer bepaald in Saida werden er in de zomer van 2013 ook meermaals gevallen van marteling genoteerd ten gevolge van gewapende conflicten (stuk 11). Verzoekster stelt dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat zij gehoord is geweest omtrent haar aanvraag tot subsidiaire bescherming, hetgeen volgens verzoekster in strijd is met het arrest van het Europees Hof van Justitie van 22 november 2012, in de zaak C-277/11 (*M.M. tegen Minister for Justice Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*). De bestreden beslissing schendt volgens verzoekster artikel 3 EVRM gelet op de uitdeining van het Syrisch conflict in Libanon, de arbitraire beroving van mensenlevens in Sidon (stuk 12), de martelingen in Sidon (stuk 11) en de regelmatige vergeldingsacties in Zuid-Libanon.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de richtlijnen van de UNHCR, "*Note on Burden and Standard of Proof*", voert verzoekster aan dat haar volgens deze richtlijnen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven. Onder verwijzing naar artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht

aan het proces-verbaal van het ongeval waarbij de vriend van haar echtgenoot verongelukte met de auto van haar echtgenoot, terwijl bij een correcte appreciatie van haar verklaringen en de bewijselementen, dit proces-verbaal de geloofwaardigheid van haar verklaringen zou bevestigen, aldus verzoekster.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Lebanon Struggles to manage Palestinian, Syrian refugees”* van Al-Monitor van 10 januari 2013, het document *“Lebanon: New entry requirements for Syrians likely to block would-be refugees”* van Amnesty International van 6 januari 2015, een uittreksel uit het rapport *“Denied Refuge. Palestinians from Syria seeking safety in Lebanon”* van Amnesty International van 1 juli 2014, een uittreksel uit de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 7 november 2014, het artikel *“Hezbollah eist aanslag op soldaten op”* van De Standaard van 8 oktober 2014, het artikel *“Clashes tussen Hezbollah en Israël voeden angst voor nieuwe oorlog”* van De Standaard van 29 januari 2015, het artikel *“Twee soldaten gedood bij raketaanval op Israëlisch legervoertuig”* van De Standaard van 28 januari 2015, het artikel *“Israel threatens Hezbollah with full-scale conflict as cross-border shelling leaves UN peacekeeper and two Israeli soldiers dead”* van The Sydney Morning Herald van 29 januari 2015, het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 22 december 2014, het document *“Lebanon: torture allegations in wake of Sidon armed clashes”* van Amnesty International van 9 juli 2013 en een uittreksel uit *“Lebanon 2013 Human Rights Report”*.

Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2015 laat verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe gegevens geworden. Het betreft een verklaring uitgaande van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie van 28 maart 2012 waarin wordt geattesteerd dat bepaalde mensen wraak willen nemen op verzoeksters echtgenoot omdat hij een ongeschikte wagen heeft uitgeleend aan M.M., waardoor laatstgenoemde tijdens zijn huwelijksnacht verongelukte met zijn kersverse echtgenote, alsook dat deze verklaring zal bekendgemaakt worden en dat verzoeksters echtgenoot moet gevat en afgeleverd worden.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoekster ter zitting een aanvullende nota met een nieuw stuk neer, zijnde een proces-verbaal met vertaling in het Nederlands.

2.4.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014.

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door haar en haar echtgenoot voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij

haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 januari 2015 (CG nr. 1127209B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.13.1. Zo werd vastgesteld dat verzoekster zich beroept op dezelfde vluchtmotieven als haar echtgenoot en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden omdat (i) er verschillende inconsistenties en discrepanties werden vastgesteld in zijn verklaringen die de kern van zijn asielrelaas betreffen, (ii) hij zeer vaag bleef over verschillende aspecten van zijn relaas, (iii) het opmerkelijk is te moeten vaststellen dat, hoewel de familie van zijn verongelukte vriend zelf verklaarde dat er niemand schuld had aan het ongeval, dat het gewoon het lot was, zo'n vier maanden later ineens toch iemand van de familie een wraakactie tegen hem zou beginnen, (iv) het gegeven dat hij na de beschieting nog meer dan acht maanden in Libanon bleef wonen moeilijk te rijmen valt met een voorgehouden vrees voor vervolging, (v) er bovendien geen bewijsstukken die de aangehaalde vervolgingsfeiten staven werden voorgelegd en (vi) hij opmerkelijk vaag bleef over zijn reis naar België.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het volharden in de door haar en door haar echtgenoot uiteengezette vluchtmotieven en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermog aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om

de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij/zij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekster en haar echtgenoot naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Ook de door verzoekster en haar echtgenoot bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. Met betrekking tot het proces-verbaal wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt als volgt: *“U legt bovendien **geen bewijsstukken** voor die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. U legt immers enkel een proces-verbaal van het ongeval en foto's van uw beschadigde auto voor. Deze documenten bewijzen nog niet dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nadien zouden hebben plaatsgevonden. In het proces-verbaal wordt expliciet gezegd dat het om een banaal ongeval ging omwille van een nat wegdek en dat alle getuigen het hierover eens waren (zie verkorte vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat eender wie u als verantwoordelijk zou beschouwen en u daarom zou vervolgen.”*, vaststellingen en overwegingen welke niet worden ontkracht door de argumentatie in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan en dat het wegens deze negatieve interpretaties is dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan het proces-verbaal van het ongeval waarbij de vriend van haar echtgenoot verongelukte met de auto van haar echtgenoot, terwijl bij een correcte appreciatie van haar verklaringen en de bewijselementen dit proces-verbaal de geloofwaardigheid van haar verklaringen zou bevestigen. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de bij aangetekend schrijven van 4 maart 2015 overgemaakte verklaring uitgaande van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie en het ter zitting neergelegde proces-verbaal dient vooreerst te worden vastgesteld dat het louter fotokopieën betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend daar algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Met betrekking tot het ter zitting neergelegde proces-verbaal, wijst de Raad er nog op dat – zo dit document al authentiek zou zijn – het slechts een weergave bevat van de

verklaringen van de broer van verzoeksters echtgenoot, zonder dat dit stuk enige garantie biedt dat deze verklaringen, die bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie kunnen worden beschouwd, ook waarheidsgetrouw zouden zijn.

Waar verzoekster nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

2.13.2. Waar verzoekster nog aanvoert dat er ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon sprake is van een systematische discriminatie, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en zij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die haar leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat *"er ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen sprake is van een systematische discriminatie"* volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekster dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land

van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij geheel in gebreke blijft. Verzoekster heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat zij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoekster, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing – motieven welke in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen – dient *in casu* te worden vastgesteld dat uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt dat haar individuele situatie in Libanon behoorlijk was en dat nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf. Verzoekster brengt geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekster moet derhalve zelf concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13.3. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiietische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's

Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog zich laten voelen in Libanon, dat het Syrisch conflict begin augustus 2014 voor het eerst significant uitdeinde naar Libanon, dat de uitdeining van het Syrisch conflict in oktober 2014 in een verdere fase kwam toen de Syrische extremistische groepering Jabhat al-Nusra voor het eerst Hezbollah-posten aanviel op Libanees grondgebied, dat Libanon kreunt onder de toevloed van Syrische vluchtelingen, hetgeen uiteraard leidt tot spanningen met de lokale bevolking, dat er een nieuwe crisis dreigt uit te breken die het fragiele Libanon, dat tussen 1975 en 1990 verscheurd werd door een bloedige burgeroorlog, in gevaar brengt, dat er voornamelijk toenemend geweld is in de grensregio's met Syrië, maar er ook in Zuid-Libanon gewapende incidenten plaatsvonden, dat er begin oktober 2014 voor de eerste maal sedert de oorlog in 2006 vergeldingsacties waren tussen Hezbollah en Israël, dat deze acties een enorm risico tot escalatie inhouden, dat er eind januari 2015 tussen Israël en Hezbollah wederom wederzijdse aanvallen genoteerd werden, hetgeen wijst op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Zuid-Libanon, dat Buitenlandse Zaken aanbeveelt om reizen naar Zuid-Libanon te vermijden, dat deze regio onder toezicht van UNIFIL staat en dat personen die hier toch wensen heen te gaan, dit op eigen risico dienen te beslissen en een speciale toestemming moeten krijgen van het Libanese leger in Saida, dat in Sour een verhoogde waakzaamheid geboden is en dat in het Zuiden van Libanon, meer bepaald in Saida, in de zomer van 2013 ook meermaals gevallen van marteling werden genoteerd ten gevolge van gewapende conflicten, en de verwijzing naar de stukken 5 tot en met 11 toegevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoekster geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies

slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook de overige stukken waarnaar verzoekster verwijst sluiten volledig aan bij de informatie vervat in het administratief dossier en bevestigen de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoekster aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.13.4. Waar verzoekster nog meent dat zij in strijd met de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de zaak C-277/11 M.M. tegen Ierland van 22 november 2012, niet gehoord werd omtrent haar aanvraag om subsidiaire bescherming, treedt de Raad verwerende partij bij waar zij in de verweernota opwerpt dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt namelijk een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoekster werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoekster toont geenszins aan dat *in casu* haar rechten geschonden werden. Zij laat overigens na te concretiseren met welke elementen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van haar aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geen rekening zou hebben gehouden. Bovendien maakt verzoekster het niet in het minst duidelijk wat zij aan haar relaas hadden willen toevoegen en had zij in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om haar grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing te laten gelden, mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt middels voorliggend verzoekschrift.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten.

De door verzoekster aan het verzoekschrift gevoegde stukken 2, 3 en 4 zijn niet van dien aard om de onjuistheid van bovenstaande informatie aan te tonen daar ze handelen over de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op het Libanese grondgebied. Er dient te dezen te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad betwist dat de Libanese autoriteiten de toegang voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) bemoeilijken. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt evenwel dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de

restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Waar verzoekster erop wijst dat uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen*" dd. 29 januari 2014 blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis en dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van slechte kwaliteit is en dat het voor Palestijnse vluchtelingen veel moeilijker is om werk te vinden, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat zij beroep diende te doen op *Emergency Program*. Verzoekster toont geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in haar hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan".

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in meest ondergeschikte orde, het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS